

KÉT NYELVEN

ЮРИЙ РЯШЕНЦЕВ

Плетеный СВИСТ

Плетеный свист ветров и птиц
взвивался над поселком.
И круглый лист ложился ниц
в сомнении недолгом.

И козье шерсти легкий клок
метался вдоль по саду
и все пытался и не мог
преодолеть ограду.

И ворот медленный скрипел,
ведерко выбирая.
И ворон меченый сидел
на выступе сарая.

И в той реальности рябой,
столь достижимой глазу,
всяк сущий был самим собой,
лишь я был всеми сразу.

Иначе как я объясню,
что дерево и птица
меня забыли на корню,
едва успел я скрыться?

Иначе как понять тот знак,
что ворот наш скрипучий
скрипел не то, не то, не так,
когда вдруг свел нас случай?

JURIJ RJAŠENCEV

Szél és madárfütty

Szél és madárfütty összecsap
falunk felett keringve.
És levelek hullámlanak
kétségben, bucsut intve.

S egy kecskeszőrcsomó repült
a kerten át, s hiába
kapaszkodott, bár megfeszült,
nem szállt föl a palánkra.

S láncon hulló-emelkedő
vödör cseng, töltve félig.
S házon holló ül a tető
legszélen, tolla fénylik.

E tarka összevisszaság
oly érthető a szemnek,
mutatja minden csak magát,
s csak én magam mindenek.

Másképp hogyan is értheted,
hogy a fa és madár, mind,
amint eltűnök, engemet
tüstént feledni látszik?

Másképp, hogy milyen jelt adott
a kutlánc, értenéd-e?
Nem úgy nyikorgott, mint szokott,
mert én léptem elébe.

А я, уже не молодым,
но в упоенье странном,
вновь был клочком, седым, как дым,
и тем листочком золотым,
и кладезем, и враном!...

És lettem — fel nem fogható,
részegséghez hasonló
érzés — füstszürke szőrcsomó,
s aranylemezként ragyogó
levél, s a kut s a holló.

BAKA ISTVÁN fordítása

ИВАН БУНИН

Три просьбы

— Расскажите что-нибудь, Илья Абрамыч!
— сказал я, ложась на теплый золотистый
песок, когда мы добрались, наконец, по гре-
мящему под ногами гравию до хорошего
местечка на Алушкинском побережье.

Илья Абрамыч, маленький, толстенький
караим, с загорелым лицом и веселыми гла-
зами, сдвинул шляпу на затылок и, по обык-
новению, ответил не сразу. Он только хитро
улыбнулся, раздумывая о чем-то, что, оче-
видно, знал только он один, и вынул из кар-
мана пиджака бутылку вина.

— Це, це, це! — сказал он, покручивая го-
ловой. — А в вине-то пробочка! Хотите? —
прибавил он, держа бутылку наготове.

— Да ведь пробка! — ответил я нерешите-
льно.

— Пробка, — согласился Илья Абрамыч.
— Но знаете турецкую поговорку? «Дурак
тот, кто бросает одеяло в огонь из-за одной
блохи!»

И он лихо закинул голову назад, приста-
вив бутылку ко рту.

Мимо нас проходили две девушки с сосед-
них дач, англичанки, с огромной собакой,
которую они купали по нескольку раз. По-
том с трудом протаялся по песку моло-

IVAN BUNYIN

Három kívánság

— Meséljen valamit, Ilja Abramics! — mondtam,
az aransárga, meleg homokra leheveredve, ami-
kor a lábunk alatt zörgő kavicsos végre eljutot-
tunk egy jó kis helyhez az alupkai tengerparton.

Ilja Abramics, ez a napbarnította arcú, vidám
szemű, alacsony, kövérek karaim*, a tarkójára
tolta a kalapját, és — szokásához híven — nem fe-
lelt azonnal. Csak ravaszul elmosolyodott, és gon-
dolkozott valamin, amit nyilván csakis ő tudott,
majd a kabátja zsebéből elővett egy üveg bort.

— C-c-c! — ciccegett fejcsóválva. — Lám, du-
gódarab van a borban! Kér? — kérdezte, és ké-
szénlétben tartotta a palackot.

— De hát dugó van benne! — válaszoltam tété-
ván.

— Dugó — erősítette meg Ilja Abramics. — De
ismeri a török közmondást: „Bolond az, aki egy
bolha miatt tűzbe dobja a takarót!”

Azzal a szájához illesztette az üveget, és hetykén
hátravetette a fejét.

Két angol lány haladt el mellettünk — nyaraló-
szomszédok — egy óriási kutyával, amelyet több-
ször is megfűrészltek. Aztán egy fiatal, nyilván-

* *Karaimok*: tatárul beszélő nemzetiség, egyben olyan zsidó szekta, mely elveti a talmudot, és csak a Bibliát ismeri el.